

КРУТИКОВ Святослав Леонтійович (19. 05. 1944, Тбілісі) — композитор, живописець, графік. Правнук [Б. Воячека](#). Член НСКУ (1995), НСКіну (2005). Навч. у Київ. консерваторії (1961–65; викл. [Б. Лятошинський](#)). Учителював. Від 1964 працював на Київ. студії хронікал.-докум. фільмів. Від 1980 організовував і керував ансамблями старовин. музики: «Ренесанс» (нині «Silva Regum» при Будинку вчених НАНУ), «Творча лабораторія старовинної музики» при Мист. центрі Києво-Могилян. академії; обидва — Київ), «Camerata taurica» (м. Ялта, АР Крим, припинив існування 1994). Багато інструментів для цих ансамблів виготовив власноруч. Творчості К. притаманні лаконічність, камерність форми, персоналізованість інструм. партій навіть у великих складах, протиставлення та синтез медитатив. та «зовн.», сх. і зх., укр. та європ.; різноманітна інструм. палітра — від старовин. інструментів до сучас. електрон. Про ансамблі під керівництвом К. відзнято низку телефільмів на студії «Укртелефільм». К. — автор

музики до худож. (зокрема «Сліпий дощ», 1969, реж. В. Гресь; Гран-Прі «Золота німфа» Мкф короткометраж. фільмів, Монте-Карло, 1970), мультиплікац. («Пригоди Жирафки», реж. І. Гурвич; «Зайченя заблукало»; обидва — 1973; «Пригоди Малюка Гіпопо», 1974; обидва — реж. В. Гончаров), хронікал.-докум. (здебільшого з реж. А. Мікульським) і наук.-популяр. (з реж. Р. Плаховим-Модестовим та М. Бурносом) стрічок. Також працює у галузях живопису та графіки. Тяжіє до абстракції в автор. змішаних техніках. Персон. виставки — у Києві (тричі 2009).

Основні твори

кантата «Слово про Ігорів похід» для баса, читця та ансамблю старовин. музики (1985); «Jhana» для 3-х флейт (1965); «Стереомузика»: № 1 – для флейти, арфи, фортепіано та дзвіночків (1982), № 2 – для голосу (сопрано) та 10-ти виконавців (1983), № 3 – для сопрано та 18-ти виконавців (1988; обидва – сл. Дж. Кітса мовою оригіналу); «Зупинки на шляху в чотирьох молитвах» для саксофона і квартету флейт (1996); маленькі камерні симф. – «Валерію Шевчуку» (1996), «Два слова» (2002); для клавесина – «П'ять спогадів» (2005); для фортепіано – «Три спалахи у громовиці» (1997), «Одинадцять віршів про те саме» (1998); для баритона, фортепіано, скрипки та віолончелі – «Три Арії» (2000, сл. Дж. Кітса мовою оригіналу); для гобоя соло в церк. акустиці – «Три Янголи» (2001); «Медитація пам'яті В. Раєвського для аудіофайлу та скрипки» (2010).

Рекомендована література

1. Зінкевич О. Неформат. Про «людиноявище» Святослава Крутикова // Україна. Наука і культура. 2015. Вип. 36.

М. Б. Степаненко

Фотоілюстрації

Бібліографічний опис:

Крутиков Святослав Леонтійович / М. Б. Степаненко // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2014. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-2282>. – Останнє поновлення : 2024.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).